

Boekaankondiging

Handelingen van het N. T. G. 3e Serie, 2e Afl. 1900.

In deze aflevering wordt verslag uitgebracht der 19e Jaarvergadering van het N. T. G. op 9 Maart 1898, in het Tandheelkundig Instituut te Utrecht gehouden.

Dr. Dentz vertoont eene, met trichloor-azijnzuur behandelde hypertrophische gingivitis, Dr. v. d. Hoeven eene „immediate regulation” met dubieus succes en Dr. Hamer de behandeling van een opharmose.

Hierna komt Dr. Dentz met eene reprise van zijn voordracht over „Hutchinsonsche tanden”, het eerst een paar jaar geleden op 't Natuur- en Geneeskundig Congres te Delft gehouden. Met Hutchinsons eigen woorden worden de vormveranderingen, voornamelijk aan de permanente centrale boven-incisivi, die door hereditaire syphilis kunnen ontstaan, beschreven (verdwijnen v. d. middelsten divertikel). Ofschoon H. duidelijk in zijne definitie was, werd hij toch door velen verkeerd begrepen. Hoewel dit bij Spr. niet 't geval is, wil hij toch aan de hand van Prof. Rosenberg's onderzoekingen, aan de kenmerken der Hutchinsonsche tanden eene andere betekenis hechten, n.l. die eener „reductie”. De gereduceerde (conus-) vorm zou volgens Spr.'s zéér gewaagde verklaring moeten ontstaan door 't verdwijnen van den middelsten en 't smelten der beide laterale divertikels. Een steun voor zijne hypothese zoekt Dentz in 't voorkomen van H. tanden bij volkomen gezonde individuen. De kritiek, over deze voordracht, door de Heeren Grevers en Witthaus, hoewel hulde brengend aan de groote verdienste dezer interessante lezing, liet van de phylogenetische hypothesen door Spr. gereleveerd, niet veel onaangetast. Na dupliek van den Heer Th. Dentz houdt de Heer John. E. Grevers eene voordracht over „Odontharmose”. Dit woord, door Iszlai en Grevers ingevoerd, moet den term

„articulatie” vervangen en beduidt de kern van een stelsel van terminologie zonder de gebreken van die van Carabelli of Sternfeld. Het is mij opgevallen, dat zoowel in de kritiek als in de voordracht van den Heer Grevers, deze zich hier en daar (bij de vreemde bijvoegelijke naamwoorden) aan eene neiging tot phonetische spelling bezondigt, wat erg hinderlijk is bij 't lezen van het overigens normaal geschrevene, temeer daar het slechts bij eene zwakke poging gebleven is.

Het verslag der 52^e Vergadering (die van 10 Juli '98) bevat een debat over de deballotage van vrouwelijke tandheekkundigen als leden van het N. T. G. en daarna eene zeer uitvoerige bespreking, met citaten uit het werk van Dr. Lanz te Moskou over Stomatitis mercurialis (Berlijn '97) door Th. Dentz. Lanz verdeelt zijn monographie in een historisch, een klinisch en een experimenteel gedeelte. Aan 't slot van elk hoofdstuk komt een resumé der verkregen resultaten, waaruit o. a. blijkt dat de quaestie der pathogenese van de mercuriaal-stomatitis nog niet is opgelost. Daar de bespreking zéér uitvoerig is, zoo goed als een excerpt, is de lezing ervan (ook voor hen die de voordracht mochten bijwonen) ten zeerste aantebevelen.

De 53e Vergadering werd hoofdzakelijk ingenomen door de beschouwingen van den Heer Hamer over vrouwen als tandheekkundigen en als leden van het Genootschap, wat natuurlijk weer een debatje over dit onderwerp uitlokte.

Op de 54^e Vergadering (20^e Jaarvergadering) houdt Dr. Dentz eene openingsrede, waarin hij de verbodsbepalingen betreffende 't adverteeren en de tweejarige proeftijd vóór de ballotage der leden van het Genootschap, hekelt en verandering daarin als noodzakelijk bepleit; de Heer Herckenrath bespreekt terpentijn en chroomzuur als haemostatische middelen, de Heer de Smit pyaemie na caries (periostitis) en de Heer Coebergh de re- en transplantatie. Alle drie, maar vooral de laatste, zijn zéér belangrijk en met uiterst veel zorg bewerkte wetenschappelijke voordrachten te noemen, waarvoor den bewerkers veel lof en eer toekomt.

N. G.

Dr. A. Sternfeld. Ueber die sogenannte frühzeitige Extraction des sechsjährigen Molaren. (A. W. Künart, Wien 1900.)

Het boekje van Sternfeld is eene echte monographie over het onderwerp in den titel genoemd. Hij begint, ik zou haast zeggen natuurlijk, met eene bespreking van Andrieu's beroemde monographie en doet duidelijk uitkomen dat, hoewel zijn modus operandi goed was en hij er een wetenschappelijken basis aan wist te geven, die basis zelf valsch was. Het systeem van Andrieu was goed, de verdediging ervan slecht. (A. beschouwde de Mol I als een temporair tand). Om trent 'tgeen wij te verstaan hebben onder vroegtijdige extractie van den eersten blijvenden molaar heerschte erge begripsverwarring. Zoowel volgens Andrieu als volgens Sternfeld e. a. moet deze kies tot ± 12 -jarigen leeftijd behouden blijven en wanneer er gebrek aan ruimte is op dezen leeftijd, d. w. z. wanneer de Mol II begint te verschijnen, verwijderd worden.

De op deze wijze en leeftijd verkregen ruimte heeft in vele gevallen eene natuurlijke reguleering ten gevolge van de overige gedrongen en scheef staande tanden.

Een voordeel van deze zoogenaamde spontane regulatie is, dat er geen retentieplaat behoeft gedragen te worden, waardoor 't kind maanden of zelfs jaren gekweld wordt en wier invloed op de tanden nu juist ook niet speciaal gunstig genoemd kan worden en dat er geen recidive te vreezen is.

Eene geheele reeks van ± 100 keurige houtsneefiguren illustreren den tekst.

Het werk te critiseeren is zeer gewaagd, tenzij men over eene rijke ervaring op dit punt beschikt. Voor de jeugdige patiënten zijn zeer zeker een paar extracties veel gemakkelijker te dragen dan jarenlange reguleerings en retentie-apparaten, doch voor menig tandheelkundige gaat op deze wijze eene mooie, interessante, zoowel naam- als goudmakende behandeling verloren.

In de practijk zullen vele tandartsen de natuur op bovenstaande radicale wijze te hulp komen, zonder zich juist altijd van de verstrekkende consequenties hunner daden rekenschap te geven, doch met een liberaal qui vivra, verra.

N. G.